

* * *

יוסי גמזו כָּל מַחְלָלֵיךָ שֶׁל הָאֱהָבָה (לט"ו באב)

כָּל מַחְלָלֵיךָ שֶׁל הָאֱהָבָה, כָּל שֶׁהוֹזִילוּךָ וּבְזוּוּךָ וּסְלַפוּךָ,
כָּל שֶׁפָּכְוָה לְסַחֲוֹרָת אֶתְנֵן וּבִצְע, כָּל שֶׁשְׁפִּילוּךָ וְהִרְבּוּ לְסַאָּבָה
לֹא יִמְחוּ אֶף פֶּעַם אֶת קִסְמָה מְלַב אָנוּשׁ, מִיִּם לֹא יִדְפוּךָ, נְהָרוֹת לֹא יִשְׁטְפוּךָ,
סַעַר לֹא יִגְרֹף אוֹתָהּ כִּי לֹא יוּכַל הַטְּבַע יָם שֶׁל אֲכֻזְבוֹת-תְּלוּף אֶת נִצְח-הַתְּקוּהָ.

לֹא נְבוּל הִפָּה וְלֹא חִלְאֵת נוּוִל הִנְפֵּשׁ לֹא יִקְהוּ אֶת תְּקוּף הָרַעֵב אֶל יִפְעֵתָהּ,
אֱלֹה הַפּוֹרְטִים אוֹתָהּ בְּקִנְיוֹנֵי הָרִיטִינֵג בְּמַכִּירוֹת-חֶסוּל אוֹתוֹ מוֹתֵר שְׁבָאָדָם
מִן הַבְּהֵמָה בֵּינוֹן צָחַב הַטְּבִלוֹאִידִים וְדוּכְנֵי הַפּוֹרְנֵוּ שְׁעוֹתָהּ בְּהֵם דְּמוֹתָהּ
לֹא יִצְלִיחוּ תְּרַף כָּל זֵילוֹת תְּרַבּוֹת הָרַפֵּשׁ לְהַחְרִישׁ אֶת זֶךְ צְלִילוֹת קוֹלָה שֶׁלֹּא נָדָם.

שׁוּם חֲשׂוֹת עֵבִים לֹא יִבְלְמוּ אֶת אוֹר הַשְּׁמֵשׁ מִלְּפָרֵץ אֶת שַׁחֲוֹר שְׁבִין כְּאֶשׁוֹ אֶת סְכָרִיו,
שׁוּם גְּעַגּוּעִים לֹא יִכְבוּ כָּל עוֹד בּוֹעֵר לוֹ סִנָּה שֶׁלֹּא אֶפֶל בְּסִגוֹר שְׁמֵאלוֹ שֶׁל הַחֲזָה.
גַּם אִם אֱהָבָה רַק אֲשַׁלְּיָה וּמְקַסֵּם-שׂוּא הִיא – אֵינִי עוֹד אֲשַׁלְּיָה מִפְּרֻכָּת וּמְקַסֵּם-שָׂרָב
מִן הָאֲשַׁלְּיָה שֵׁישׁ עוֹד טַעַם לְחִינּוֹ בְּלִי הָאֲשַׁלְּיָה הַזֹּאת וְהַמְקַסֵּם הַזֶּה.

מִי אֵינִי זְקוּק לָהּ כָּמוֹ לְמַשְׁהוֹ שֵׁישׁ בּוֹ חֵם כְּמוֹס שֶׁהַעֲדָרוֹ צְרוּב בּוֹ כְּחוֹתָם,
מַשְׁהוֹ שֶׁטָּרַם נִתְּבַהֵם וְנִתְּאֵלַח, מַשְׁהוֹ שֶׁאֵת תְּמוֹ הַלֵּב תְּמִיד חָסֵר ?
גַּם הַמְּבַהֲקִים שְׁבִין גְּדוּלֵי הַצִּינִיקָנִים נִתְּקָפִים לֹא פֶּעַם עַל אַפָּם וְחִמְתָּם
כֶּסֶף-אֵינִי-הַכִּיל כְּזֶה לְשָׂבִיב זַעִיר שֶׁל טָהוֹר בּוֹ תַחֲגֵג הַרוּחַ נִצְחוֹנָה עַל הַבָּשָׂר.

כָּל תְּרַבּוֹת הַחֲמָר, הַמוֹתֵג וְהַמְרַפֵּלָת, כָּל תִּימְרוֹת הַהֶבֶל הַעוֹלוֹת וּמִתְמַרוֹת
מֵאֲפָנוֹת הַפּוֹל לְזוּל, לְמַחִיר וְלֹא לְעֶרֶף, לֹא שְׁכָרוּ אֶת קִשֵׁי עֶרְפָּה וְשׁוּב הִיא מִתְגַּלָּה
כְּמוֹ פֶּלְאוֹ שֶׁל עוֹף-הַחֹל הַקָּם מִתּוֹף הָאֶפֶר בְּפִרְיֵשֶׁת כְּנָפֵי הָאֶף-עַל-פִּי וְהַלְמָרוֹת
בְּחֻזְרָה כְּגַל אֶל קוֹ הַחוּף לְזָרוֹת אֶת מְלַח הַכְּמִיָּה עַל כָּל פְּצָעֵי גְעַגּוּעֵינוּ לָהּ.

כֵּן, נִכּוֹן, גַּם בְּהַ עֲצָמָה, כִּיִּין בְּקִבְעַת וְכִנְפֵץ הָאוֹרֵב לְהֵלֶם הַמְרַעוֹם
יֵשׁ מִן הַטְּרוּף בּוֹ, תּוֹךְ צְפִצּוּף עַל חֵק-הַכְּבֹד, שְׁעוֹת כְּנָפָיו שֶׁל אִיקְרוֹס תּוּמַס עַד כְּלוֹת
אֶבֶל הִיא, רַק הִיא בְּלִבָּד וְרַק בְּשַׁעוֹת הַחֶסֶד שְׁבִהֵן הַלֵּב מִתְחִיל לְשִׁיר בְּמִקּוֹם לְפֶעַם
מוֹשִׁיטָה לוֹ חֲרָשׁ אֶת מְצוּף שְׁפִיוֹת-הַדַּעַת הַמְצִיל אוֹתוֹ מֵאֲצִלוֹל כְּאֶבֶן בְּמִצּוֹלוֹת.

כִּי אֲמַנֵּם תּוֹחֵלֶת חִיוֹתָהּ תְּמִיד מוּכַחַת בְּרִיצוֹת לְמַרְחָקִים קְצָרִים הָרַבָּה יוֹתֵר
מֵאֲשֶׁר בְּמִסְלוּלֵן הַתּוֹבְעָנִי פִּי אֶלֶף שֶׁל רִיצוֹת הַמְרַתוֹן לְטוֹח-חַיִּים שְׁלֵם,
אֶף הִיא לֹא תִתְּדֵל לְהִיוֹת מִשְׁאֵת נִפְשָׁם שֶׁל אֱלֹה הַרְבִּים מְסַפּוֹר שֶׁלֹּא יֵאוֹתוּ לְוֹתֵר
עַל סְבוּי הַתְּמַמְשׁוֹתוֹ שֶׁל הָאוּלִי-הַפֶּעַם כָּל עוֹד תֵּף הַלֵּב הוֹלֵם וְהָאָדָם חוֹלֵם.

וְאֲמַנֵּם הַזְּמַן שׁוֹקֵד לְטוֹרֵף אֶת כָּל קְלָפִיָּה וְלַהוּט לְהוֹקִיעָה כְּתַעֲתוּעַ רִיק
הַמוֹעֵד לְהַתְּבַדּוֹת עַל כָּל פְּסִיעָה וְשַׁעַל לְבוֹנִים עֲלִיָּה מְגַדְלִים קוֹרְסִים בְּחוּל
אֶבֶל הִיא מִתְּעַתְּעַת גַּם בְּתַעֲתוּעַ: מוֹל הַבְּאֵשִׁים הִיא מְצַמִּיחָה עֲנָבֵי שׁוֹרֵק
שְׁעִסִּים דְּבִשָׁם הַחֵי הוּא רְאָיָה נִצְחַת כִּי הֶבֶל הַהֶבְלִים אֵינְנוּ כָּל-יְכוּל.

וּבְעַת שְׁבִהָ אֶפְלוֹ הַשִּׁירָה נִגְרַרְתָּ לְסַגְנוֹן-בִּיבִים בּוֹ הַכְּסִילִים רוֹאִים תְּגִלָּתִי

בשרבוב נבול- לשון בכל שורה עלגת וסבורים בבורותם פי מעלים הם מס
לחדוש שפבר מזמן הוא פגר גריאטרי, לחריג שפבר מזמן הפך לטרנד שליט,
מה יותר חריג וחדשני ונון-קונפורמי: להוסיף אשפה או להודות שזה נמאס?

כמו שפכי התרעלה של טיקוני-הבצע שאימפריות חרשתם מזהמות בלי בוש
את הים והנחלים ואת אור ערינו כך גם היא, האהבה, כפרח לא מוגן
אנוסה להתחפר בסתר מחבואיה ולשתק ואת פניה בעפר לכבש
מבושה, לא מחלשה, כי אין חזק ממנה גם אם בדממה דקה קולה עוד מנגן.

אף ככל מרסה שנתמגלה ולא טפל בה יום בהיר תפקע סבלנותו של רב דומם,
רב שלא יחדל להיות לרב גדל בלי הרף אף יחדל להיות דומם וכמו צליפת מגלב
תנחת לה נקיעת נפשו שבעת הזהם הן על גב חומסי הנוף והן על גביהם
של מזגי האהבה, חורפיה וטונפיה
עד שתטהר האקולוגיה של הלב...